

to prosim, moj Bog, da tudi mojemu očetu in moji materi in mojima bratoma dodeliš večno zveličanje.«

Bog mu reče:

»Ti boš dosegel zveličanje duše. A dobil boš tudi torbo zlatnikov. Ponesi jih domov! In če bodo tvoj oče in tvoja mati in tvoja brata vedno bolj ljubili rešitev svoje duše kakor zlato, se bodo tudi oni zveličali.«

Nato mu Bog nasuje v torbo zlatnikov in ga blagoslovi. Pastir odide domov k svojim staršem.

Vsi so ga radostno sprejeli, pa živé še sedaj, če niso umrli. Kaj so izbrali: zlato ali rešitev duše, tega še nihče ne ve.

Gustav Strniša:

Vest.

Kadar je globoka noč,
čuje se najtišji vzdih,
bdi v naravi tajna moč,
svet je ves zasanjan, tih.

Vest tedaj se oglasi,
človek spi, ne čuje nič,
vest pa drzno ga budi:
»Daj mi svoj račun brez prič!

Koliko ljudem si dal,
koliko zapravil sam?
Si v dobroti tekmoval,
ali te je sebe sram?»

Kadar je globoka noč,
vest se tiho oglasi,
je prečudna njena moč,
saj molče vse prekriči!

Jože Dular:

Ciganček.

Pihala je burja,
pritisnil je mraz,
iz hoste primahal
ciganček je v vas.

Je malho nastavil,
in suknjo odpel,
klobuk je privzdignil
pa peti začel:

»Usmilit me
se dobri ljudje,
odprite zdaj shrambe
in dobre roké.

Slanine mi dajte
in malo masti,
in moke prgišče
pa nekaj soli.

Sicer bom umrl,
pred vami zaspal —
če boste pa dali,
bom pete pobral.«

In dali so njemu
vse, kar je želel.
Skoz vas je odbriskal
ciganček vesel.